

МОЛОДИЙ КОШТАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКSMУ

Рік видання IX.

№ 86 (942).

ВІТРОК, 23 ЛИПНЯ 1968 РОКУ.

Ціна 2 коп.

У КОГО РІЗЕЦЬ ГОСТРІШИЙ

Наймолодшому з них вісімнадцять. Це — Віктор Горобець, токар Ульяновського районного об'єднання «Сільгосптехніка». У нього третій виробничий розряд. Хлопець поглядає на своїх суперників, дещо бентежить: у гайворонця Валерія Осауленка п'ятий розряд, у кремгесівця Василя Кузьменка — четвертий. До такого рівня майстерності дійшли більше десяти учасників змагання, яке має ось-ось розпочатись.

Змагання неабияке: на нього приїхали представники всіх районів області, переможці конкурсів на кращого молодого токаря. І ось нині треба визначити, хто серед них найвправніший.

Рівень професійної майстерності молодих ентузіастів міряють директор Кіровоградського агрегатного заводу М. Караманов (він голова журі конкурсу), начальник четвертого цеху цього ж заводу В. Авдєєв, один з кращих токарів заводу «Червона зірка» М. Левицький, інженери, майстри цехів, технологи й інші спеціалісти з різних підприємств обласного центру.

Кращий молодий токар області Павло Громов з членом журі конкурсу токарем заводу «Червона зірка» М. Ф. Левицьким.

Перед кожним учасником конкурсу нелегке завдання. Він повинен скласти іспит з теорії токарної справи, швидко і вміло підготувати інструменти, а потім виготовити дві деталі.

...В кімнаті — тиша. Біля макетів стоїть високий стрункий юнак. Розповідає про різні верстати, операції на них. Його запитують

про тонкощі виготовлення найрізноманітніших деталей, вибір технології. І знову чітка відповідь. Василь Кравченко, токар Новгородківського відділення «Сільгосптехніка», екзамен з теорії складає на відмінно.

А тим часом в цеху вже почали працювати верстати. Найшвидше підготував інструменти до роботи Павло Громов, токар агрегатного заводу, переможець міського конкурсу. Через одинадцять хвилин він уже був готовий натиснути пускову кнопку, ще за сім хвилин про це повідомив і олександрієць Олексій Шалько.

Нарешті, всі токарі схилились над кресленнями, пущені в дію верстати. Майже біля кожного учасника змагання зупинився член журі. А далі — уболівальники, комсомольські активісти, друзі тих, хто має отримати оцінку суворих суддів. Промайнуло десять хвилин. Член журі М. Левицький повідомив голову оргкомітету конкурсу В. Андрєєва:

— Першим йде Громов. Він вірно вибрав технологію виготовлення обох деталей. Вірно читає креслення, добре знає верстат.

І раптом — несподіванка: зіпсувався різець. Павло швидко готує інструмент до роботи, і знову верстат діє. В іншому кінці цеху краще інших працюють долинчанин Дмитро Халаякко, онуфрівець Станіслав Бодягін, новгородківець Василь Кравченко, представник червонозорівців Олег Сотников.

Секундомір відрахував 55 хвилин. І в кабінеті майстра відділу технічного контролю з'явився Павло Громов. Ретельно вивіряється кожна деталь. Контролери ставлять загальну оцінку — 4,45 бала. Якщо врахувати той час, який витратив Василь Кравченко на повторне виготовлення інструментів, то він навіть швидше справився з завданням. Але його чекала невдача: допустив мізерну неточність. І судді нижче оцінили його роботу за верстатом.

А М. Ф. Левицький знову повідомляє: — На диво спокійно працює Дмитро Халаякко. Жодної зупинки не було. Й інструменту не замінював. Невдача у Віктора Горобця. Зовсім пошкодив

ЗБОРИ ПАРТІЙНОГО АКТИВУ ОБЛАСТІ

20 липня в Кіровограді відбулися збори партійного активу області, які обговорили підсумки липневого (1968 р.) Пленуму Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу.

З доповіддю про підсумки липневого Пленуму ЦК КПРС, Зустрічі у Варшаві делегації комуністичних і робітничих партій соціалістичних країн та завдання обласної партійної організації виступив перший секретар обкому КП України М. М. Кобильчак.

Промовці, які виступили на зборах, гаряче схвалили Постанову липневого Пленуму ЦК КПРС про підсумки Зустрічі у Варшаві делегації комуністичних і робітничих партій Болгарії, Угорщини, Німецької Демократичної Республіки, Польщі та Радянського Союзу. Вони відзначили, що діяльність Політбюро ЦК КПРС у галузі міжнародної політики відповідає життєвим інтересам народів братніх соціалістичних країн, інтересам боротьби за зміцнення соціалістичної співдружності, інтересам боротьби проти імперіалізму. Висновки, до яких прийшли учасники Варшавської Зустрічі делегації комуністичних і робітничих партій, сприятимуть дальшому всебічному розвитку братерських відносин між країнами соціалізму, зміцненню соціалістичної системи, посиленню боротьби за справу соціалізму в Чехословаччині.

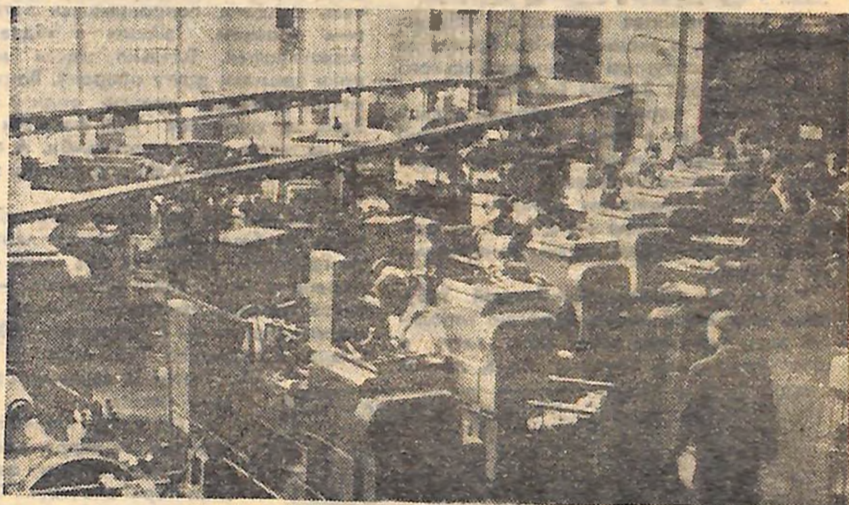
Обстановка в ЧССР, яка склалася за останні місяці, підкреслювалось у виступах на зборах, викликає глибоку стурбованість і законну тривогу у комуністів, усіх радянських людей, у трудящих братніх соціалістичних країн. Промовці одностайно підтримали положення листа, з яким від імені своїх комуністичних і робітничих партій учасники Зустрічі у Варшаві звернулися до Центрального Комітету Комуністичної партії Чехословаччини.

Учасники зборів, які виступили, висловили переконання, що лист братніх партій знайде розуміння і підтримку з боку Комуністичної партії і трудящих Чехословаччини, як вияв широкій дружній ініціативній допомозі партій і народів ряду соціалістичних країн, і сприятиме зміцненню дружби між народами Чехословаччини та Радянського Союзу, всієї соціалістичної співдружності.

Всі товариші, які виступили в дебатах, одностайно схвалили Постанову Пленуму ЦК КПРС, заходи, яких вживають ЦК КПРС і Радянський уряд в ім'я зміцнення позицій соціалізму і миру.

На зборах одностайно прийнято резолюцію. Збори одностайно схвалили Постанову липневого Пленуму ЦК КПРС «Про підсумки Зустрічі у Варшаві делегації комуністичних і робітничих партій соціалістичних країн», діяльність делегації ЦК КПРС на Зустрічці комуністичних і робітничих партій у Варшаві і прийнятий на Зустрічці лист братніх партій Центрального Комітету Комуністичної партії Чехословаччини.

У резолюції зборів висловлюється непохитна рішучість комуністів Кіровоградщини зміцнювати єдність партії і народу, поліпшувати ідеологічну роботу, комуністичне виховання трудящих. Під керівництвом партійної організації комуністи, всі трудящі області, говориться в резолюції, докладають максимум зусиль до того, щоб успішно виконати завдання п'ятирічки, гідно зустріти 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна.

... Працюють всі верстати.

Фото Г. ЗУБЕНКА.

Новгородківець Василь Кравченко відповів на «вдмшно».

деталь, прочитавши неврівне креслення. І ось перед членами журі сімнадцять карток учасників змагання. Найбільша кількість балів нараховується представнику агрегатного заводу Павлу Громову, проти його прізвища виставляється цифра 23,35. Дмитро Халаякко — 18,6, Станіслав Бодягін — 18,51, Олег Сотников — 18,04. Члени журі відповідно визначають ім'я переможців. Вони пропонують підвищити професійний розряд окремим токарям: Павлу Громову замість третього — четвертий, олександрієць Олексій Шалько замість другого — третій.

Знову вишикувались перед членами журі учасники змагання. Агрегаті-

вець Павло Громов отримує приз переможця — транзисторний приймач, долинчанин Дмитро Халаякко — він на другому місці — фотоапарат, а Станіслав Бодягін, представник онуфрієвської районної комсомольської організації, виборовши третє місце, одержав іменний годинник. Всі учасники конкурсу були нагороджені грамотами обкому ЛКСМУ, значками ЦК ВЛКСМ «Молодому передовику виробництва». Спеціальний приз — макет токарного верстата — вручений Кіровоградському міському ЛКСМУ. А вже представники міської комсомольської організації досягли найкращих показників у змаганні. М. ШЕВЧУК.

ЦИФРИ ТРУДОВИХ ПЕРЕМОГ

У повідомленні ЦСУ СРСР про підсумки виконання державного плану розвитку народного господарства СРСР у першому півріччі 1968 року говориться, що трудящі Радянського Союзу добились дальшого зростання суспільного виробництва і народного добробуту. Минуле півріччя завершило першу половину п'ятирічки. За-

дання п'ятирічного плану за цей період виконуються успішно. План першого півріччя по обсягу реалізованої продукції і випуску більшості найважливіших видів виробів перевиконано. Прискіп промислового виробництва порівняно з відповідним періодом минулого року становив близько 9 процентів. У першому півріччі тривало передення промислових підприємств на нову систему планування та економічного стимулювання. Додатково

перенесено на нову систему більш як 10 тисяч підприємств різних галузей. Більше за новою системою працювало понад 13 тисяч промислових підприємств, на які припадає половина всієї промислової продукції і близько 60 процентів прибутку. Відповідно до постанови вересневого (1967 р.) пленуму ЦК КПРС про заходи по дальшому підвищенню матеріального добробуту радянського народу з 1 січня цього року збільшені мінімальні розміри заробітної пла-

ти робітників і службовців усіх галузей народного господарства. Середньомісячна заробітна плата робітників і службовців збільшилась порівняно з відповідним періодом минулого року на 8 процентів. Оплата праці колгоспників підвищилась на 9 процентів. Грошові доходи населення зросли порівняно з першим півріччям 1967 року на 10,4 процента. За рахунок державних коштів і коштів житлово-будівельної кооперації в першому півріччі введено в експлу-

атацію більш як 500 тисяч нових урешадкованих квартир загальною площею близько 22 мільйона квадратних метрів. Крім того, збудовано велику кількість житлових будинків, колгоспів, а також робітниками, службовцями і колгоспниками за рахунок власних коштів і з допомогою державного кредиту. Населення Радянського Союзу на 1 липня 1968 року становило близько 239 мільйонів чоловік. (ТАРС).

ВІДАВНА СЕЛО це красне тишею. Яблуново тишею, що причаїлася над річкою. Вихопившись з-над стелевого пагорбка, воно збігає до річки, в обидва кінці, тягнеться новенькими будинками.

Мабуть, тому і назвали село Тишківкою.

А ще славне село те добрими людьми. Коли згасає вечір, над яблуневими садами, над вербами стелиться пісня. Про рідну землю, про село, про коханя...

Пізнього-пізнього вечора зі степу вертає в яблуневий сад і Володимир Захарович Табунець.

«Ви обов'язково колись розкажіть про Табунців. То цікаві люди».

Я пам'ятаю ці слова, що зійшли з уст товаришів Володимира Захаровича.

Я пам'ятаю ці слова: «Ви обов'язково розкажіть про Табунців!».

БІЛЯ БАТЬКОВОГО ПОРТРЕТА

Вікна його будинку виходять прямо на річку. З неї віє прохолодою, а в кімнаті і без того приємно від гостинності Табунців. Володимир Захарович заводить розмову про те, чим сьогодні живе його господарство. Він, голова артілі «Жовтень», уже місяць, як у відпустці, але не було того дня, щоб не ввійав у степ.

Ось і сьогодні півдня ми їздили полями. Володимир Табунець показував, на яку ділянку завтра вийдуть комбайни, ходив буряковими плантаціями. А додому привіз вінок з пшеничного колосу і поставив на найвидніше місце. Біля батькового портрета.

Я ще й раніше помітив портрет молодшої людини, так років двадцяти восьми — тридцяти. Густа зачіска, великі очі, повні мрії і якоїсь зажури... «Ви обов'язково розкажіть про Табунців. І особливо про старшого»...

...Старший — Захарій Табунець. Його біографія може стати на трьох-чотирьох рядках: комуніст з 1932. Організував колгосп у Маловісківському районі. Прямо в лице стріляли куркулі, а він залишився живим. Залишився живим, але прийшов пораненим з лінії Маннергейма молодий лейтенант Захарій Табунець — колишній секретар партійної організації Ульяновського відділка радгоспу.

Ті, хто пам'ятає старшого Табунця, розповідали, з якою енергією брався за роботу інструктор Маловісківського райкому партії Захарій Табунець.

...Відходив червень — перший місяць літа. Червоніли в садах вишні. Пшениці були, як море. І небо було, як море, синє. Збиралися жинувати.

У своєму щоденнику Захарій зробив ще один запис: «Такі хліба, що й не снилося. І жнива будуть гарячі, як червень... 19.VI. 1941».

Через три дні комуніст Захарій Табунець вклонився перед дорогою тополиною аллею, що бігла позв його хату в степ. Розцілував дружину. Вона, ланко-

ва рілничої бригади Олена Табунець, ледь встигла прибігти зі степу, щоб побачитися...

Йшли курними дорогами машини. За селом, у тракторній бригаді, торохотіли молотарки. На узбіччі шляху, під тополюю алесю, плакали діти Табунців: Микола, Борис, Ліда, Володя...

Перший і останній лист прийшов з Одеси. Написаний наспіх, опівцем: «Бережи, Оленко, дітей, а ми скоро зустрінемося. Ми мало зробили. Наші сини підуть далі...»

...І вони зустрілися через двадцять два роки. Вона держала в руках партійний квиток. І ще раз переробила: «Табунець Захарій Володимирович. Час вступу до партії — 1932. Виданий Висківським райкомом партії Одеської області. Номер партквитка — 1723344».

Квиток був закрявлялений і потертий часом. Вона ще прочитала кілька рядків з невеликої книжки: «З цих сторінок будуть говорити з вами герої підземної Керчі, герої Аджимушкайських катакомб, що стали цитаделлю нескореної Радянської землі в глибокому тилу ворога. Відданість любимій Батьківщині, вірність воїнській присязі, безсмертна

ТАБУНЦІ

віра в партію Леніна... Таким був і Захарій Табунець — герой Аджимушкайської трагедії...»

Аджимушкайські каменоломні. Одна з найбільш героїчних і разом з тим трагічних сторінок Великої Вітчизняної війни. Густими колонами, відстоюючи кожен шматок кримського степу, йшли до моря наші солдати. З партійним квитком в кишені гімнастюрки, з ранною під серцем бився на вулицях Керчі старший лейтенант Захарій Табунець.

І вже прийшов час, коли неможливо було стояти під небом. Тоді командир роти Захарій Табунець і ще кілька сотень солдатів, попрощавшись з травневим сонцем, зійшли в підземелля Аджимушкай. Близько шести місяців вони тримали другу оборону. Вони берегли останню краплю води у флязі. Вони не здавалися. Тоді фашисти почали нагінати гази у катакомби. А нескорені катакомби Аджимушкай не здавалися...

З щоденника командира третьої роти третього батальйону старшого лейтенанта Табунця: «Пропало без вісті — 5; поранено — 1; вбито фашистів — 16; взято трофеїв: гвинтівки — 3 шт., кулеметних стрічок — 4, патронів — 600 шт. Старший лейтенант Табунець».

Потім їх залишилося близько десяти.

... По війні надійшла похоронка. А через двадцять два роки піонери однієї з шкіл Керчі знайшли... Скрізь відчувалась його присутність: його автомат, його прапора, його партквиток в кишені гімнастюрки, що майже зітліла від часу. «Табунець Захарій Володимирович. Час вступу до партії — 1932. Висківський райком партії». І ще кілька аркушів щоденника командира третьої роти третього батальйону старшого лейтенанта Захарія Табунця, який він він до останньої хвилини».

«...Відданість любимій Батьківщині, вірність воїнській присязі, безсмертна віра в партію Леніна були тією незворимою силою, яка гартувала волю бійців, вела їх на смертний бій з ненавистим ворогом в ім'я щастя народу... Таким був і Захарій Табунець — герой Аджимушкайської трагедії...»

... Біля фотографії батька поряд з портретом Володимира Ілліча Леніна — вінок з пшеничного колосу. Щойно зі степу його приніс молодий Табунець — го-

Олена Дементіївна і Володимир Захарович ТАБУНЦІ.

Фото В. Ковпака

тіана приїхала до сина (вона вже на пенсії, та працює в городній бригаді). Працює по господарству дружина Марія. Десь має приїхати Борис Табунець. А Володимир — в кімнаті господар.

Напроти дверей біля портрета батька лежить вінок з пшеничного колосу. Він нагадує Володимир Табунцю, що не сьогодні-завтра — жнива. А Володимир уже турбується, якими-то будуть буряки.

— Такими, як у мене, вже не будуть, — жартує Олена Дементіївна.

Того року, коли їй присвоїли звання Героя, ланка Олена Табунець збирала по 602 центнери буряків з гектара. Нинішня весна видалась посушливою, і все ж види на урожай непогані. Сусіди прямо дивуються, як це у «Жовтні» без дощу — і кукурудза краща, і пшениці, і буряки як з води ростуть.

Шість років тому Володимир Табунець закінчив Вищу партійну школу при ЦК КП України, і тоді хліборобської науки вчила його мати.

Володимира Табунця направили в один із відстаючих колгоспів. Того часу, коли він приймав головування, оплата трудодня в артілі не перевищувала тридцяти копійок. За останні роки разом з секретарем партійного комітету Іваном Ільченком, комуністами агрономом Данилом Попенком і зоотехніком Параскою Пархоменко багато зробив Табунець. Прибутки артілі сягнули далеко за мільйон. Шістнадцять корівників і пташників виростили на території тваринницького містечка. П'ятдесят шість комуністів в артілі — то велика сила і велика підмога голові правління.

...«І жнива будуть гарячі, як червень». Батькові слова згадує наймолодший син Борис — комбайнер Ульяновського відділка радгоспу Маловісківського цукрокомбінату. Він теж стане комуністом. Борису Табунцю дали рекомендацію секретар партійної організації відділка Іван Колесник, керівничий відділком Юрій Глушков. До лав партії його прийматимуть в гарячу жниву пору, яку так любив Захарій Табунець.

Я прощаюсь з Оленою Дементіївною (у неї завтра багато депутатських справ).

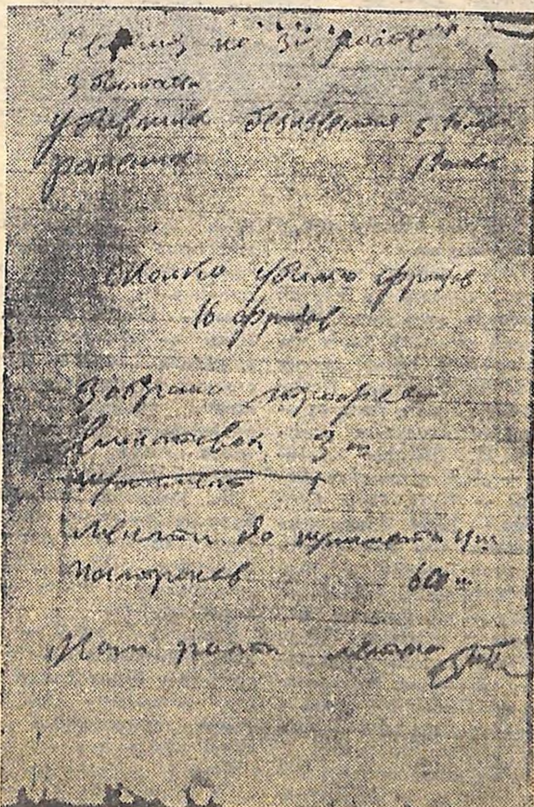
Ще за селом понад річкою ми проходимо з Володимиром Табунцем. Він приводить мене до невеликого сквера, де серед лип і кленів у суворій зажури стоїть скульптура воїна. Поряд — десятки надмогильних плит, на яких висічені прізвища двох тисяч воїнів, які полягли за тихе яблуневе село Тишківку... Рядом: Андрій Бусленко, Іван Галкін, Шакур Закирров, Микола Бондаренко...

Дві тисячі жителів села приносять у цей сквер квіти. І, здається, що життя кожного із тих, хто загинув, знову воскресло в ділах і прагненнях двох тисяч тишківців.

«Віктор Волков, Володимир Волков, Курбан Сулейманов, Григорій Костенко...». Володимир Табунець кладе поряд надмогильної плити живі квіти.

...В Керчі лягають живі квіти на братську могилу, де поховано Захарія Табунця.

Олександр ЧЕРНЕЦЬКИЙ.

Сторінка щоденника командира роти Захарія Табунця. Підсумок дня — вбито 16 фашистів...

А ЩО ЯК БЕЗ П'ЯТОГО ТАЙМУ?

Уявіть, що ви разом з тисячами любителів футболу сидите на стадіоні, чекаєте матчу. І раптом диктор оголошує, що сьогодні спортсменам ніколи і гра триватиме лише 45 хвилин. Другий тайм при нагоді дограватимуть потім. Мабуть, годі було шукати байдужих серед уболівальників. Люди почали б висловлювати незадоволення, протестували б.

Та в спорті такого не буває. А ось у нас, на будівельних майданчиках, подібні непорозуміння трапляються. Для прикладу можна взяти дитячу спортивну школу, яка споруджується в Кіровограді. Вже тричі за останні роки збиралися на об'єкті будівельники, тричі починали працювати і тричі їм через кілька днів казали:

— Досить. Тайм відкладається. Забирайте інструмент і переходьте на інші об'єкти.

ДСШ-БУДОВА КОМСОМОЛЬСЬКА

Коли ж будуть дограватися відкладені роботи «тайми»? Хто винен у цьому відкладанні?

Керівники тресту «Кіровоградпромбуд» склали вини на заводи дніпропетровського тресту «Дніпрозалізобетон». Мовляв, стримують, не присилають своєчасно замовлені конструкції для перекриття. А без цього ніби й вони не можуть продовжувати працювати.

А насправді собака не там закопана. Дніпропетровці, дійсно, зазірнулися з доставкою потрібних залізобетонних деталей. І все ж вони їх прислали. Прислали більше місяця тому. Можна б продовжувати монтаж. Але цього не зробив без колон і ревелів, які має виготовити завод «Буддеталь» тресту «Кіровоградпромбуд». І не відомо, коли підприємство зможе дати їх потрібну кількість.

Можуть бути затримки й з інших причин. Цими днями наше управління перегнало з Олександрії в Кіровоград потужний монтажний кран. Ставити ж його ніяк і ніде. І тут знову винен місцевий трест, вірніше, його друге будівельне управління, де начальник Д. Т. Федоров. Воно й досі не підготувало для встановлення крана потрібного майданчика, навіть не вирівняло ґрунт. Там лежить велика купа каміння, перемішаного з землею, бракує під'їзду, не перенесена електророзетка, яка заважає монтажу колон у плавальному басейні.

В «Молодому комуна-

рі» чимало друкувалося матеріалів про спортивну школу. В кожній — об'єктивна критика будівельних організацій. Йшлося і про наше управління. І теж справедлива оцінка.

В комсомольській організації БУ-125 обговорювалися надруковані матеріали. В березні створили і послали на об'єкт комсомольсько-молодіжну бригаду монтажників. Очолював її молодий комуніст Вячеслав Бояров. В неї включили кращих спеціалістів: Андрія Кисіля, Анатолія Герасименка та інших хлопців, які недавно прославились стараннями і вмінням на спорудженні доменної печі на Криво-риському металургійному заводі імені Леніна. Адміністрація виділила їм автокран, необхідні інструменти.

Тоді ми надіялися, що й підприємства тресту «Кіровоградпро м б у д» почнуть будівництво не лише на словах. Спершу й все йшло ніби непогано. Але так було недовго. Хлопці змонтували 57 колон і... зупинились. Більше деталі не надходили. Подзвонили на «Буддеталь».

— Почекайте трохи, — відповіли. — Пришлемо.

Почекали... І залишили об'єкт. Залізобетонні конструкції так і не поступили.

І ще одне. На плавальний басейн йдуть вісімнадцятиметрові, а на великий спортивний зал — двадцятичотирихметрові ферми. Але для підготовки їх до монтажу колектив БУ-2 також не підготував майданчика.

В другому будівельному управлінні тресту є чимала комсомольська організація. Секретарем там — Валерій Мішериченко. Здавалося б, є кому потурбувати керівників, нагадати їм про зобов'язання. Так ні, відмовчуються. Не відчувається молодіжного вогника і серед юнаків та дівчат комбінату «Буддеталь». Зараз підприємство почало, правда, поставляти залізобетонні вироби, та їх дуже мало.

І все ж, незважаючи на таке становище, будівельники знов, учетверте готуються розпочати спорудження школи. Кажу розпочати, бо там практично ще майже нічого не зроблено. Треба ж нарешті зіграти оті відкладені «тайми». Ми надіємося, що й колектив тресту «Кіровоградпромбуд» набудуть потрібної форми і вийдуть на об'єкт. Зараз будівництву позаобласній організації не заважають.

П'ятого тайму не повинно бути.

О. ТОВСТОГАН,
секретар комсомольської організації спеціалізованого будівельного управління № 125.
м. Кіровоград.

● для ювілейного гостинця

ЗАКЛЮЧНІ АКОРДИ ЖЕНЦІВ

Що не день, то й нові добрі вісті про тих, хто включився в змагання на кращого молодого комбайнера області, за приз «Молодого комунара».

На кінець минулого тижня комбайнер артілі імені ХХІ з'їзду КПРС Бобринецького району Вячеслав Серпінюв скошив 246 гектарів колосових і намолотив 4422 центнери зерна.

Проти імен молодих жінок Якова Чорномора та Олексія Коломійця з колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС та «Україна» (Онуфрїївський район) відповідно з'явилися цифри: 270 та 4200, 250 та 5347.

Комбайнер артілі імені Леніна Знам'янського району Анатолій Добротняк на 247 гектарах намолотив 3933 центнери зерна.

Вісімдесят лещів на курку-несучку має пташниця колгоспу «Комунізм» Онуфрїївського району Раїса Музика.

50 думпкарів та 4 електровози зобов'язалися полагодити в ювілейному році молоді ремонтники Балахівського вуглерозрізу. Вже нині на їх рахунку 30 відремонтованих думпкарів і 4 електровози.

2100 кілограмів молока на корову надів Володимир Шевчук, дояр колгоспу ім. Калініна Ульяновського району.

В ЕЛИКІЙ Комсомольський провулок,

...7/8. Радянський Підготовчий комітет ІХ Всесвітнього фестивалю молоді і студентів. До зустрічі в Софії лишаються лічені дні. Тому в штабквартирі комітету на кожну кропіт відчувався дихання свята. Ми, журналісти, звичайно, захопимо насамперед до своїх коллег у прес-центр. Один з його керівників Дмитро Половський повідомляв останні новини: готовий черговий номер «Вісника фестивалю», тільки що одержаний із Софії номер газети «Фестиваль», що видається Міжнародним підготовчим комітетом, у дорозі делегати багатьох країн.

Наш співбесідник показує декілька книг, тільки що виданих до форуму юності. Одна з них, «До зустрічі, Софіє!» розповідає про історію фестивалю. У ній наводяться такі цифри — 200 тисяч делегатів із усіх країн світу брали участь у минулих святах молоді. 72 країни були представлені на першому фестивалі у Празі, 137 — на останньому в Хельсінкі. Ще більш представницькою буде софійська зустріч. Про це красномовно говорять листя про підготовку до фестивалю в десятках країн світу, які щоденно приходять до Москви.

Майже у всіх повідомленнях одна спільна тема — В'єтнам. У багатьох країнах пройшли маніфестації солідарності з героїчним народом цієї країни. Молодь світу розуміє, що допомога братньому народові, що боротьба проти американських агресорів, буде найкращою підготовкою до фестивалю. Юнація і дівчат не можуть не хвилювати події, що відбуваються на землі.

Девіз ІХ Всесвітнього фестивалю «За солідарність, мир і дружбу!», як у фокусі, сконцентрував найважливіші завдання, що стоять перед молоддю нашого часу. Вони — в дальшому зміцненні єдності, згуртованості і солідарності юності світу. Нема сумніву, що фестиваль допоможе об'єднати зусилля молоді планети у боротьбі за ці ідеали.

По-справжньому, по-солдатськи

Цей табір, що поблизу Знам'янки, децо незвичайний. І режим тут по-солдатському суворий, і відповідають лише допризовники. Тому для цих ранкова зарядка — спеціальний комплекс вправ (фото вгорі).

У восьмикласника Вані Зубкова не завжди ці вправи виходять адало, бо він найменший в шерензі. Зате коли Вані вручають зброю, то вже краще нього ніхто не нестиме варту. В таких випадках до нього інше, як Іван Іванович не звернешся.

...Табір спочиває. Тільки вартовий не спить. Через кілька хвилин гори сповістять підйом, тоді він зможе спокійно піти на відпочинок (фото внизу).

Фото Г. Зубенка.

Солідарність з В'єтнамом стане головним змістом політичної програми зустрічі юності планети, говорять заступник голови Комітету молодіжних організацій СРСР Валентин Василенко. Уже другий день фестивалю повністю присвячується солідарності молоді з боротьбою героїчного народу проти агресії американського імперіалізму. Головною подією дня стане факельний

похід і мітинг. Учасники фестивалю будуть в цей день працювати, щоб внести кошти у фонд міжнародної солідарності, вони відвідають міжнародні фотовиставки, що розповідають про життя, працю і боротьбу в'єтнамського народу. Юність планети проведе маніфестацію дружби з в'єтнамськими дітьми, під час якої відбудеться концерт багатьох дитячих колективів Болгарії, конкурсу дитячих малюнків і віршів.

Ми знайоміться із співробітником Комітету Андрієм Філіпповим, який зовсім недавно повернувся з Будапешта, де знаходиться штаб-квартира Всесвітньої федерації демократичної молоді. Як відомо, ВФДМ проводить у ці дні Всесвітню кампанію дії молоді за перемогу в'єтнамського народу, свободу, незалежність і мир.

— 180 національних молодіжних і студентських організацій підтримали цю кампанію, — розповідає Андрій. — Ось хоч би один приклад. Молоді борці за мир із Великої Британії у величезному автофургоні

зараз їдуть по дорогах Англії. Вони проведуть збір подарунків і коштів, розподіляють значки ВФДМ і марки Національного фронту визволення Південного В'єтнаму.

Підсумки Всесвітньої кампанії дії будуть підведені в столиці фестивалю. Тут відбудеться урочиста передача коштів, зібраних молоддю. У Софії відкривається

«в'єтнамський центр», який розміститься в новому триповерховому будинку однієї із столичних шкіл. Тут пройдуть бесіди в'єтнамських друзів з членами інших національних делегацій, демонстрації фільмів, створених прогресивними кінематографістами, які відвідали країну.

...Збирається в дорогу наша, радянська делегація. Представники всіх союзних республік, країн, областей країни з'їжджаються в ці дні до Москви. Скоро столиця урочисто проведе вісімсот радянських юнаків і дівчат до Софії.

А поки що в Комітеті дбайливо упаковують численні подарунки, сувеніри, картини, фотографії, котрі візьмуть з собою посланці нашої молоді. Радянська делегація приїде в Софію і новий документальний фільм «Естафета солідарності», який розкаже про славі фестивалі традиції юності світу.

І. ВЕКСЛЕР, З. ХРОМОВА, кор. ТАРС.

ДО ЗУСТРІЧІ, СОФІЄ!

Листи делегата

Він був одним з перших комсомольців Гайворона. Тамбовський юнак служив тут у військовій комсидатурі залізничної станції. В 1920 році його обрали членом райкому комсомолу, а через рік послали делегатом на перший губернський з'їзд комсомолу.

Через все життя, через фронти Великої Вітчизняної війни проліє Степан Михайлович Яковлев пам'ять про ті роки, зберіг документ, написаний друкарською машинкою на простому аркуші паперу. — мандат делегата з'їзду.

З'їзд відбувався 25 червня 1921 року у Вінниці.

Персональний пенсіонер, полковник у відставці, С. М. Яковлев часто надсилав листи в Москву комсомольцям району.

«Листів кілька років я прожив у Гайвороні, — пише він, — але свідати про них дорогий мені».

У Гайвороні в 1920 році С. М. Яковлева прийняли до партії, в Гайворонському районі КП(б)У він одержав свій перший партійний документ — кандидатську картку.

С. ЄВДЛІН.

